

Ta cifra šokovala úplně všechny.

Včetně samotné arcivévodkyně, která se propadla do chmur tak zjevných, že všichni tři dvořané urychleně opustili její kancelář.

Kounic ještě na chodbě stačil pošeptat hraběnce, ať vzkáže manželovi, že je dnes o půlnoci navštíví v jejich paláci. Hrabě von Zinzendorf nechť pozve na schůzku své nejvěrnější a ona, hraběnka Fritzová, ať drží jazyk za svými krásnými bílými zoubky.

Hraběnka si nebyla jistá, zda ta věta znamenala lichotku, či výhrůžku, každopádně jí z té schůzky bylo tak nějak divně po těle. Půlnoc? To vypadá na nějaké nekalé pikle!

Na rozdíl od neklidné hraběnky Kounic dobře poobědval, pospal si, posvačil a pak se začal připravovat na návštěvu divadelní zkoušky v Burgtheatru. Znamenalo to převléct se do nové hedvábné košile, podvlékaček, punčoch, jež, jak soudil, zdůrazňovaly jeho mužná lýtka, a nasadit si paruku.

Sluha začal v jeho šatně rozprašovat pudr, jako by to byl sníh. Pudr se vznášel ve vzduchu a Kounic mu nastavoval tvář i hřbety dlaní. Pak mu komorník pomohl obléct vestu, kalhoty a kabátec. Vykračoval si kolem nekonečné police s mnoha páry bot. Ukazoval na jedny, druhé, další a další. Když byl konečně dostatečně oblečen a spokojen, sluha začal v jeho šatně rozstříkovat oblaka parfému, stejně jako to dělal předtím s pudrem, a Kounic jimi procházel tam a zase zpět.

Hrabě mířil do divadla na zkoušku Gluckovy opery *Orfeus a Eurýdika* a hodlal tam udělat dojem.

Krásná herečka Bianca Durazzo zkoušela svůj dojemný pěvecký part, při němž se točila v dřevěné obruči. Hrabě Kounic si jako mecenáš představení sedl do hlediště vedle režiséra. Bianca zpívala a točila se v obruči, zatímco hrabě okouzleně zíral na jeviště a naprázdno otevíral ústa, jako by jí chtěl ve zpěvu pomáhat. Nechával se unést, pohyboval se do rytmu, blahem přivíral oči. Už už se zdálo, že dosáhne sedmého nebe, když v tom se režisér vedle něj vztyčil a rázným hlasem pravil: „Stačí!“

Kounic se domníval, že režisér je zcela spokojen a nepotřebuje, aby krásná Bianca pokračovala ve zkoušce. Zvedl se tedy, tleskal vestoje a volal: „Bravo! Bravo!“

Režisér kývl na inspicienta. „Běžte jim říct, že je konec zkoušky, a slečnu Durazzo vyhodte. Nechci ji vidět ani v tomto představení, ani v tomto divadle. Kdáká jako slepice.“

Kounic měl co dělat, aby mu za tu sprostou urážku neuštedřil políček. „V žádném případě! Budeme pokračovat! Slečna Durazzo byla báječná.“

Režisér chtěl cosi namítnout, ale to už se Kounic vzpamatoval, vrazil mu místo pohlavku do ruky váček s penězi a zeptal se: „Ten trik s kolem... Nehrozí slečně Biance nějaké nebezpečí, vidíte?“

„Jí? Jí určitě ne. Jen divákům. Zpívá tak strašně, že mám o ně strach.“